

[Frode Jakobsen.]

for i respekt. Krænkelsen er til at forstå; den er ikke tilsigtet, men opstået ved mangel på indføling med disse mennesker. Denne krænkelse har desværre også været til skade for forsvarsviljen. Det var, når alt kommer til alt, en lille del af det danske folk, der aktivt kæmpede; det kan ikke være anderledes under en besættelse. De folk føler i dag løsladelsen af landssvigerne som en desavouering; helt med urette, men deres følelser er et faktum; og de samme mænd udgør i dag kærnen i vort hjemmeforsvar. Vi skal passe på, at vi ikke gør det sværere igen at rejse det danske folk til kamp, hvis det skulle blive nødvendigt.

Mit fjerde argument er, at der er tale om et politisk fejlgreb. Der er en række mennesker, der i dag rejser hovedet i Danmark og i Tyskland. Vi var martyrer, siger de; det var os, der først kæmpede mod bolsjevismens trusel, for Vestens kultur; udviklingen har vist, at det var os, der havde ret. Sådan siger de gamle nazister i dag i Tyskland og i Danmark. Det er tåbelighed, men en sådan tåbelighed må man bekæmpe; den er ikke ufarlig, og man opmuntrer den tværtimod ved at slå en streg over normalt afsagte lovlige domme. Den massevisse revision af lovlige domme opfattes som bevis på dårlig samvittighed.

Hvad er det da, der trods alt det har fået de skiftende regeringer ind på denne praksis? Jeg tvivler ikke om, at det er et ønske, som jeg selv fuldtud deler, ønsket om at slå bro over det svælg, som besættelsestiden skabte mellem dem, der kom på den forkerte side, og den øvrige befolkning. Men man har opnået det stik modsatte af det, man tilsigtede. Resocialisering trives kun i stilhed, ikke ved at man river op i gamle sår. Resocialiseringen går sin glædelige gang for de mange tusinder af små og mellemstore straffede. En forcering af forsøget på at resocialisere også de groveste forbrydere kan kun vanskeliggøre resocialiseringen af de mange, af dem, som den først og fremmest tager sigte på. Og man spørger sig

selv, om der overhovedet er megen realitet i at tale om resocialisering af de groveste forbrydere. Er det betryggende? Justitsministeren erklærede, „at det er afgørende, at ingen borgers sikkerhed og tryghed trues ved løsladelserne“. Jeg har ingen statistik, men jeg husker i hvert fald i øjeblikket tre mord, der er begået af før tiden løsladte landsforrædere; det er det, jeg husker; jeg tror, at en undersøgelse ville finde flere.

Et andet argument for løsladelserne er sammenligningen med udlandet. Hvorfor skal vi være så hårde? Vi slap jo billigt. Det eneste land, man kan henvise til på den måde, er Norge; de andre lande har nemlig været hårdere. Men sammenligner man med Norge, er det for det første ikke rigtigt, at det norske opgør har været mildere. For det andet var nordmændenes kamp af en helt anden karakter end den danske. Norge kæmpede sin tapre kamp i 1940, og Norge sultede, men den danske underjordiske kamp var anderledes hård og blodig; og tyskernes og deres håndlangeres indsats mod den kamp derfor tilsvarende hårdere og blodigere. Vi kæmpede en fortvivlet kamp for at opnå den stilling, Norge vandt straks den 9. april. Vi slap billigt de første år, men man får ingenting gratis; prisen var blodet under den sidste del af besættelsen.

Vi er blevet advaret imod at protestere, fordi kommunisterne også protesterer. Jeg behøver heldigvis ikke at definere min stilling til kommunisterne; den er hverken kommunister eller ikke-kommunister i tvivl om. Men så simpelt er det heller ikke, at vi bare behøver at kigge over på kommunisterne og så gøre det modsatte af det, de gør. Jeg tror, at 75 pct. af Danmarks befolkning er enige i denne sag. Så manglede det bare, at de skulle være bange for at sige det af hensyn til de 4 pct. kommunister; så ville vi jo have indført det kommunistiske diktatur i Danmark, omend med modsat fortegn.

Hvad kan der da gøres i dag? Jeg tror, at man groft kan sige, at det mest almindelige for andre fanger er prøveløsladelse